

30 000 ахмадити се събраха в Германия

Пристигнахме на летището във Франкфурт в късен августовски следобед. Посрещна ни Ашраф, нашият домакин. С него се познаваме от България. Имаше официална покана да заснемем ежегодното събиране на мюсюлманите от групата ахмади в Германия.

Срещнах се с Ашраф за първи път в Благоевград. Беше няколко дни преди той да дойде в Германия. Исках да се запозная с хората, които ще снимам и да се подготвя. Знанията ми за мюсюлманите бяха доста оскъдни и се крепяха само на обща култура. Първите ми впечатления от общуване с мюсюлмани са пак от Благоевград, докато бях на курс по английски език с момичета и момчета помаци и турци. Оказа се, че това което знам от тях е нищо в сравнение с това, което ми предстоеше да науча.

Първите

янските закони, никой в къщи не ми е налагал да изпълнявам всички обичаи и канони, просто знаех, че съм християнин и се чувствах по-добре... от своите съученици, които през 84 трябваше да приемат т.н. български имена. Нито Намзи стана някога Николай, нито Ремзи стана Радослав, но така се налагаше. Единия ви наги наричахме Нанко, а другия Реми. През 1997 трябваше да пожиев в една стая с други момчета изтърпели същото. Онова от "екскурзията", от "възродителното", бе поотминало. Ахмед си беше Ахмед, Нурхан си беше

групата ахмади. Това е ежегодното им събиране. Всеки път е на различно място по света.

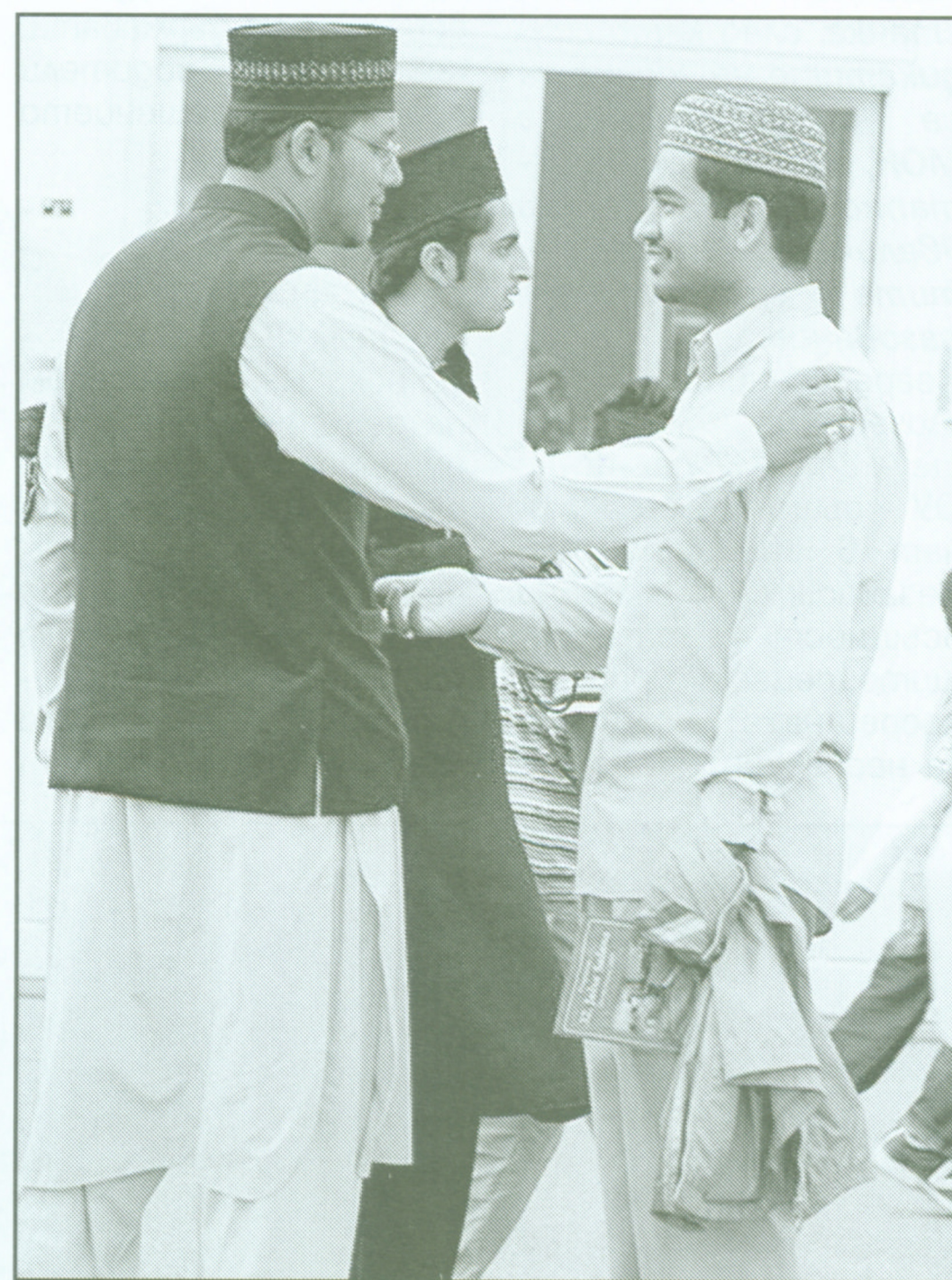
Движението е създадено от Мирза Гулам Ахмад

В края на 19. век в малкото градче Кадиам в Индия. "Ахмадитите споделят идеята за големия джихад т.е. за борбата срещу съблазните на душата, а не за борба с оръжие в ръка." Развил се много бързо в Пакистан. Днес ахмадитите са повече от 300 милиона и са пръснати по целия свят. В Пакистан имат над 200 джамии. Централата им е в Лондон, там е и най-голямата джамия построена от ахмадитите. В Германия техните джамии са 18, а лидер е германец, приел

разбирам, но тук...

Всъщност нямахме забрана

Но тук просто никой не пушеше.. Ред - безупречен. Организацията на цялото събитие е вътрешна. Построяването на всички палатки, за спане, за готвене, за почивка, книжарница, артелна е от тях. Охраната от тях. Приготвянето на храна за всички - от тях. Почистването на лагера, така че да не разбереш, къде започва пазара и къде са залите за молитва - пак от тях. И всичко се прави на доброволни начала, на никой не му се плаща за нищо. Всеки дава своята лепта. Води ги тяхната вяра, усещането за дълг към своите събратя и отговорността за развитието и разпространението на религията. Имат си и телевизия- МТА. Излъчват 24 часа в денонощието и работят отново без пари. Зад камерите и микрофоните стояха хлапета на по 15 години. Това добре, но положението беше същото и в апаратурите, техниката, такава много телевизии си мечтаят да имат, се ръководеше също от толкова големи момчета. Казвам момчета, защото тук момичета и жени нямаше, те бяха отделени. Предполагам, че не учувам никого. Имаше определени часове, в които жените можеха да идват и да се виждат с мъжете си. Празника откри Халиф Масру Ахмед. Той е пети халиф и е лидер на движението от три години. Тук всеки е пристигнал с надеждата да види халифа от близо, а ако може да се докосне до него е най-добре. За мое огромно съжаление екипа ни също не можа да се срещне с него. Три дни си мислех, че все може да се направи нещо, за да имаме среща, но после стигнах до извода, че сигурно тръгвам преднамерено и не си да-

вам сметка, че на хора като него времето е кът. Имаше нарочено време, в което той щеше да се срещне с групата от България, но тогава ние щяхме да летим обратно. Грешката е наша. Подобно подценяване си позволих и за първата вечеря, когато след молитви всички се юрнаха към столовата. Трябваше да бързаме, виждахме една суматоха, която ни караше да мислим, че ще е така всяка вечер и при всяко ядене. Макар, че цялата група влязохме без да ни се налага да се сърежняваме с някого, съмненията ни оставаха. Съзнавахме, дори посегнахме към храната, когато ни казаха да изчакаме още малко. Очаквахме халифа да влезе, да благослови всички. Оказа се, че в залата са само хората, които са работили пряко по организацията на събирането, само те, и тази вечеря е само за тях, лично гадена от халифа и благословена от него. Заслужавало си е бързането - всеки е бър-

зал да заеме място по-близо до халифа. А ние, ние бързахме да вкараме всички в нашата мярка. Защо ли не искахме да вярваме, че всичко е по-различно, по-подредено, осмислено. Не ми излиза от главата, че това са над 30 000 души. И нито за миг, никой не се опита да ни говори за тяхната религия, за това колко са освободени след като са приели исляма или колко страшно наказание ни чака ако не приемем любовта към Мохамед... Просто празник. Срещнахме се с много хора, от Косово, от Сърбия, от Холандия, Йемен и Индия. Българските последователи на ахмадитите, в голямата си част, са роми. Оказа се, че ахмадитите от Асома и Сърбия пак са роми, но това беше някакъв факт само за мен. Май събрах - никой не се интересува от това кой какъв е. Само аз? Дано да е така. Тук всички бяха ахмадити.

Райко ЧАПРАЗОВ

ахмадити

идват в България преди повече от десет години. Семейство от Пакистан, на което му открадват документите и се налага да се установи временно у нас. Иван Татарчев, по него време главен прокурор, се погрижва бързо семейството да получи статут на бежанци. Така те остават да живеят и до днес в Благоевград. Имат роднини и приятели в цяла Европа, но... България е най-голямата държава, казват, никога не бихме заменили живота си тук, с живота там, въртят глава и сочат югоизток. Българите имате душа... Не беше толкова мнението в цялата ни група. А ние бяхме десетина души, хора, които са имали възможност да пътуват и да видят, и да живеят където си поискат. Познавах исляма като религия толкова колкото и християнството. Въпреки че съм израснал с християнските закони, никой в къщи не ми е налагал да изпълнявам всички обичаи и канони, просто знаех, че съм християнин и се чувствах по-добре... от своите съученици, които през 84 трябваше да приемат т.н. български имена. Нито Намзи стана някога Николай, нито Ремзи стана Радослав, но така се налагаше. Единия ви наги наричахме Нанко, а другия Реми. През 1997 трябваше да пожиев в една стая с други момчета изтърпели същото. Онова от "екскурзията", от "възродителното", бе поотминало. Ахмед си беше Ахмед, Нурхан си беше

Нурхан, а Северин си е бил винаги Северин, поне по неговите думи. След време сами ми казваха, че са носили други имена. Нямахме как да ги приема като Митко и Дени. С учудване месеци до-късно разбрах, че Нурхан е познат повече като Дени. Странно и объркано, но за мен вече не толкова.

Бяхме от един отбор.

Малката група от едно малко общество в Американския университет. Там имаше студенти от цяла Европа, от всички етноси, но ние бяхме различни. Никой не ни показваше, че сме, но ние го знаехме. Така познавахме нещо за мюсюлманите, за битата им по селата и наблюдавах живота им днес. Сега ми предстоеше да науча много повече за мюсюлманите и за религията.

В град Манхайм в Германия се събраха над 30 хиляди мюсюлмани от

исляма преди 30 години. Днес е шеф на мениджърския екип на авиокомпанията "Луфтханза". Докоснал се е до исляма на ахмадитите от извора както се казва. В Индия, в малкия град Кадиам. Сам отрича да е търсил точно исляма, дори споделя, че не го е харесвал, но ето какво се случва по-късно.

От общи приказки знаехме къде отиваме, но когато пристигнахме на място беше друго, много по-голямо, много по-силно, много по-въздействащо. Първото, което усетих, беше голяма близост с хората. Отворени, усмихнати и нито едно намръщено лице, всички светеха, а белите им зъби бяха безупречни. Оказа се, че никой не пуши, единствени ние, една групичка от 5-6 човека, българи, се чудехме къде евентуално да се скрием, за да изпушим по цигара. В хотела, на летището, по улиците на Германия -

